Բ.

Երբ վերջին ինոյնոյ կերպով ընկն փղերոյն Հնդո-
ց-ոյ, ասէ շիվն-շոյահանիչն կերպարիքոտ չինաշ-
ձն որբոյ վնիչն Հնդո-ց։ Ե- ու հասել է ոտքն.
է ջոկմանէ սիսկսոր լինալ ու կոտրել է ոտք
ածել։

Կարմրազգեստ գեղեցկագով սուրբ տաճար,
կերտեալ խորան բարձրադիտակ եւ անճառ.
ի քեզ դիմեմ, մայր գրիթուհեան լեր ինձ ճառ.
եղկելի եմ, ողբալի եմ, պարտաւորեալ քո ծա-
ռայդ եմ տիրամայր.
արի արի, արի արի բժիշկ հոգւոյս, կեանք մեռե-
լոյս թմրեալս ի մահ ի քնոյ զարթոյ։

Ո՞վ տիրածին կոյս գերագոյ,
ի քեզ նուէրս այս դուշնաքեայ,
ուրեմն ընկալ իբրու ընծայ,
որ միշտ հոգիս ըզքեւ ցընծայ։

(Մատրն. Մխիթ. Վիեննա, թ. 156, թղ. 42բ—43ա.։)

Գ.

Կամն արարչին հաճեցար,
զաւանդ փրկչին ոչ մոռացար.
ընդդէմ դիսին մնքառեցար,
ի չար դատանէն խոցեցար։

Արի քաջ յաղթեցեր չարի,
չարն ատեալ սիրեցեր զբարի.
դիսին եղեր ներհակ կարի,
դկամն արարեր Ցեառն հրշօրի։

Բամեալ եկին ազգն կուրացց,
փորձեն ընարեալդ Ցեառն կամաց.